скжпо! А какво да се прави? Въ Америка на Саша никои нѣма да му помогне! Ще кажатъ заболѣ по пжтя и умрѣ. Тѣ сж хитри. Трѣбва да се убеди Саша да не отива... непремѣнно да се убеди.

(Влиза Саша)

Саша. Не намѣрихъ нито чантата, нито американеца, нито три стотинки!

Вѣра. А азъ намѣрихъ! Ето чантата! (Показва)

Саша. Какво, излиза, че ти говоришъ истината?

Вѣра. Но, разбира се! А ти още не вѣрвашъ? Само че не отивай, Саша, въ Америка! Ще те убиятъ по пжтя, и никой нѣма да се застжпи.

Саша. Е три милиона, по твоему, на вѣтъра да отидатъ?

Вѣра. Остави. Не въ паритѣ е щастието. Ще те убиятъ! Не отивай!

Саша. Дай три лева, тогава нѣма да отида!

Вѣра. Та защо ти сж три лева, когато цѣлата чанта е твоя? А тукъ има десеть хиляди!

Саша. Дай ми три лева, а чантата земи за себе си!

Вѣра. Та азъ три лева на баба Анна дадохъ — глоба за американеца.

Саша. Нищо не си дала! А просто ти се сиди за паритѣ! Та нарочно не увещавашъ да не отивамъ. Завиждашъ! Ще отида, ще намѣря този мистеръ. Днесъ още ще отида съ него. (Излиза)

Вѣра. Охъ, какво ще стане сега? Какво да се направи, че Саша да не отиде. Не мога да измисля... (плаче)

(Влиза Дубелве съ куфаръ)

Дубелве. Изгубилъ съмъ я. Цѣлия куфаръ преобърнахъ и цѣлия пжтъ претръсихъ нѣма чантата!

Вѣра. Значи Саша ще остане тукъ?

Дубелве. Какъв дребулия! На менъ сега по телеграфа ще ми преведатъ пари. Утре замиваваме за Америка!

Вѣра. Ето ви на васъ вашата чанта, а Саша никжде нѣма да отиде, Той ме помоли да ви кажа това.

Дубелве. Азъ трѣбва съ него да поговоря. Той не е глупавъ. Той ще дойде съ менъ. Три милиона долара на пода не се търкалятъ.

Вѣра. Ние знаемъ всичко. Вие искате по пжтя да го убиете, за да станете директоръ на санаторнума за котки и кучета!

Дубелве. Хиляди проклятия! Кой е казалъ всичко това? Какъ сте могли да се досетите?

Вѣра. Азъ всичко знаи! Всичко!

Дубелве. Слушай, момиченце. Въ тази чанта има десеть хиляди. Тѣ ще бждатъ твои само че ти трѣбва да мълчишъ!

Вѣра. (Вѣра хвърля чантата) Не сж ми нужни на менъ твоитѣ пари (Бѣга и вика) Саша, той иска да те убие! Не отивай съ него, Саша! (Изтичва навънъ).

(Дубелве свали си бралата, очилата, цилиндера, жилетката и панталонитѣ, скрива ги въ куфара и изважда отъ тамъ костюма на баба Анна, който облича предъ зрителитѣ. Когато Дубелве се превръща на баба Анна, влиза Вѣра)

Вѣра. Кжде пропадна той? Ти не види ли, бабо, нашия Саша и този чудакъ съ шапката като търба?

Анна. Какъ, мила, ти не види ли, че този чудакъ хвана момчето и го повлече къмъ автомобила.

Вѣра. Та ти защо стоя?

Анна. Сега мога и да седна. (Сѣда) Свършихме работата,

Вѣра. Защо седишъ? Трѣбва да се тича, да догонимъ, да спасимъ Саша. (Излиза тичешкомъ).

Анна. Ахъ, каква е страхлива!

(Сваля отъ себе си кърпата, роклята, блузата, скрива ги въ куфара и изважда костюма на Джимъ. Надева на главата си черенъ чорапъ съ нарисувани очи и уста, слага на ржцетѣ ржкавици, и баба Анна се превръща на Джимъ. Когато преобличането се завърши, тичешкомъ влиза Вѣра)

Вѣра. Замина ли? А, ти си тукъ?

Джимъ. Азъ останахъ... Азъ дойдохъ да кажа, че всичко пропадна.

(Вѣра закрива лицето си съ кърпа, плаче. Джимъ снима чорапа и ржкавицитѣ и става Саша)

Саша. Вѣра! Вѣра?

Вѣра. Ти? Саша? Останалъ си?

Саша. Останахъ! Защо ми сж на менъ три милиона, когато имамъ три лева!

Вѣра. Имахъ, Саша.

Саша. Има! Ето ги! Да отидемъ да купимъ шоколадъ!

Вѣра. Така, значи...

Саша. Отъ само себе си се разбира!

Вѣра. Ахъ, а какъ страдахъ! Бѣхъ се вече отчаяла.

Вѣра и Саша. (Заедно)

Хубаво е само това, приятели, което хубаво завършва.

(Завеса)